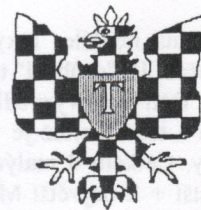

Věstník

občasník junáckého střediska Moravská Třebová

Úvodník

Jako obvykle s mírným zpožděním, ale další číslo Věstníku je tady. Nezbyvá tedy, než se omluvit našim věrným čtenářům a na vysvětlenou říci, že kromě tradičních problémů nás tentokrát přibrzdila hlavně zvýšená nemocnost v naší redakční rodině. Také se nám narodila dcerka Mirka, která se přirozeně stala centrem našich aktivit, takže vše ne až tak důležité bylo na čas odsunuto do pozadí...

Díky všem, kteří přispěli ke společnému dílu nějakým tím příspěvkem (a bylo jich tentokrát hojně). Snad jen jednu připomínku - velice by nám pomohlo a naši práci zrychlilo, kdyby všichni přispívatelé, kteří mají možnost psát svoje příspěvky na počítači, této možnosti využili a články nám dodávali přímo ve formě textových souborů (např. T602 apod.) na disketě. Odpadl by tak zdoluhavý proces přepisování příspěvků. Je také možné po dohodě s Demim využít střediskový počítač. Nepůjde-li to jinak, bereme samozřejmě stejně jako dřív i příspěvky na papíře.

Jessie

Věstník informuje

- informace ze střediskových rad

- 10.9. akce "Přespání na stromech" - Kvičalka
- 30.9. mimořádná středisková rada (volba delegátů na okresní sněm Junáka do Svitav 13. října)
- 7. - 9. 10. akce "Druhá poradní skála" pro vlčata a světlušky (1.a 5. oddíl)
- 13.10. mimořádný okresní sněm Junáka ve Svitavách (projednání problému nových stanov, volba delegátů na VII. sněm Junáka), DDM Svitavy ve 16:00, odjezd ve 15:00 od Jessieho, účast: Demi, Eva Vedmochová, Jessie, Bára, Mlha, Petra, Maurenc.
- 14.10. středisková rada, 18:00, Barák.
- 26.11. VII. sněm Junáka v Olomouci.

Pozor na nový způsob topení v klubovnách - viz instruktáž Demiho!

Ještě několik slov o táborech 1994.

V tomto Věstníku bych chtěl uzavřít hodnocení letošních táborů. V minulém Věstníku jsem si přečetl hodnocení táborů některými z Vás. S některými názory se plně ztotožňuji, s jinými nesouhlasím. Souhlasím s tím, že všichni nemusíme mít úplně stejný názor na věc, ale přesto se mi letošní tábory jeví klidnější. Myslím, že i tento druh rozdělení táborů je snadnější na přípravu táborových programů a osazenstvo táborů se více věnovalo své činnosti. Pokud máte názor na to, aby se konaly celostřediskové tábory, tak ty jsou výhodné pouze z ekonomického hlediska. Ze zkušeností na celém okrese jsou z výchovného hlediska zcela jasně výhodné co nejmenší tábory.

V rámci mé funkce na ORJ jsem měl letos možnost navštívit více letních táborů z našeho okresu. Tady bych chtěl upozornit na věci, na které bylo při hodnocení poukazováno. Denní hlídky na mnoha táborech skoro vůbec nefungovaly. Denní rádcové byli nedostatečně poučeni o svých povinnostech. Někde se dokonce nevědělo, kde je momentálně vedoucí tábora. Na několika táborech dokonce nebyly hlídky ani rádcové v kroji! Dále nebyly vedeny knihy návštěv, jakákoliv evidence hospodaření a zdravotní denníky. O těchto věcech se nezmiňuji proto, že by tyto nedostatky byly zjištěny na našich táborech, ale proto, že několik táborů našeho okresu kontrolovali členové Ústřední rady Junáka. Na našich táborech nebyli, protože je navštěvovali v srpnu.

O tom jak budou rozděleny tábory v příštím roce bude rozhodovat užší kruh střediskové rady, protože bude nutné zvážit složení táborového osazenstva z více hledisek. Také musíme v příštím roce znovu přehodnotit výši táborových

poplatků všech účastníků vzhledem ke stále se zvyšujícím nákladům na provoz táborů. V opačném případě by se musely náklady včetně jídelníčku plně přizpůsobit současným poplatkům. Což by znamenalo nekoukat na to, která jídla na táboře "jedou", ale na vyloženě levná a jednoduchá jídla.

Závěrem chci poděkovat vedoucím táborů, a všem kteří se na jejich průběhu *aktivně* podíleli. V příštím roce bych byl rád, kdyby se na vedení a přípravě táborů podíleli i další vedoucí.

Na táborech jsem také propagoval novou knihu: **Walter Hansen - VLK, JENŽ NIKDY NESPÍ** s podtitulem *Dobrodružný život Lorda Baden-Powela*. Cena této knížky s kresbami a fotografiemi má 143 stran a stojí 65,-Kč. Pokud by se našlo více než deset zájemců, byla by cena nižší (jinými slovy za 10 odebraných knih 1 zdarma). Podrobnější informace o této knize je i v časopisu *Skauting* č.10-11 na str. 41. Knihu doporučuji hlavně starším skautům a RS.

V tomto mém příspěvku chci také upozornit všechny ty, kteří obdrželi povolení k vjezdu do lesa /na Kvičalku/, aby je při vjezdu do lesa umísťovali za sklo vozidla. Pokud toto povolení nemáte a vjíždíte do lesa, vystavujete se riziku, že vám od lesních inspektorů může přijít poukázka na pokutu!!! Nehleďte k tomu, že bychom při dalších jednáních o povolení mohli mít problémy.

Demi

Kvičalka '94

- III. turnus - drůbež

Tábor už je za námi, ale přece jen v nás něco zůstalo. Tím něčím jsou vzpomínky. Na ty špatné se rychle zapomene, no a ty hezké si každý z nás uchovává co

č. 36

Objednávky na fotky z chlapeckého a dívčího tábora předat co nejrychleji Lence Navrátilové.

12.10.1994
Vydává: SR jun.střediska Mor. Třebová
Šéfredaktor a graf. úprava: Jessie
Sponzoruje: DIATEX Mor. Třebová

možná nejdéle. Jaký byl tedy letošní, v pořadí II. "drůbeží" tábor?

Děti jsme vyzvedly v So 30.7. na zámku a také tamtéž je v sobotu 6.8. dovedly. Celkem 8 malých Muchomůrek + 3 větší + 2 největší Muchomůrky. K tomu jako zdravotnice Petra Greplová, zásobování a údržba firma NEGR a 1 host - tj. 17 lidí.

Společně s námi osídlovali Kvíčalku kamarádi z Bratislavy, proto jsme neváhali a hned obnovovali stará a navazovali nová přátelství (jak děti, tak vedoucí).

Družinu máme přes rok rozdělenou na dvě malé družinky -

Červené s Evkou a Bílé s Hankou. Tak se nám nemůže stát, že při hře je někdo silnější a někdo slabší. Kamarádky jsou rozhozeny od sebe, aby děvčata dokázala, že umí táhnout za jeden provaz. Takto také v družinkách se svými rádkyněmi pracovaly na táboře.

Samozřejmě, že nechyběla ani CTH, tradiční služby, CTB, družinkový program, "Velká hra" (Zlatokop, Olympiáda, Poklad...) a noční akce. Původně plánovaná celodenní výprava na Cimburek byla z důvodu neúnosného horka zrušena a místo toho jsme vyhlásili "mokré hry".

Denní režim byl shodný s tím z velkého tábora, jen jsme si trochu protáhli spánek, což nevadilo ani malým, ani velkým. Dopoledne i odpoledne jsme dělali svačinou, takže nám vznikly 4 prostory pro program. Každý den byl jeden díl CTH + druž. program - práce a jedna "Velká hra" + druž. prog. (nauka, hry...) Jednotlivé části jsme střídali tak, že ani jeden den nebyl stejný.

Večer pak první a poslední táborák (se vším všudy - nástup...), stezka odvahy, noční hra a když mezi každou akcí dáte jeden den "volna", zjistíte, že programu bylo tolik, že i když tábor trval jen týden, měli všichni co dělat, aby nepadli vysílením.

Tedy bych se ještě chtěla zmínit o CTH pro naše malé světlušky. Nazvali jsem ji "Z pohádky do pohádky", tudíž asi každého napadne, že co jeden díl, to jedna pohádka. Dalo by se říci, "co s takovými mrňousky?" Jen si hrát - ale pozor, omyl! Jednotlivé díly nebyly koncipovány jen klasickou hrou, nýbrž také hrou něco naučit. Hodnotilo se po družinkách Č x B (3x) i každý sám za sebe (3x).

Př. klasické hry: O řepě - přetahování, O tesánek - hra Tloušťci, O kohoutkovi a slepičce - plnění jednotlivých úkolů inspirovaných pohádkou.

Nauka - Hrnečku vař - rozdělování ohniště a vaření bylin. Čaje, Perníková chaloupka - cvičení orientace dle navigace.

Vyvrcholením všeho byla výprava do Ludvíkova, kde se děvčata měla učit jedit s lidmi. Vysvětlit jim, kdo jsou, oč běží a poprosit o 10 cm mašle. Vše se odehrálo po družinkách ČxB a na vše dohlížela rádkyně a v případě "nebezpečí" teprve mohla zasáhnout.

To vše byla fakta. Nyní bych ještě chtěla připojit svůj kritický a doufám, že objektivní názor.

... aneb jak to vidím s odstupem dvou měsíců ...

Ono se řekne tábor na jeden týden, to je malina, ale pravdou je, že se těmhle drobečkům musíte věnovat od rána do večera. Týden utekl jako voda a my padli na ... pusu. Možná nás bylo vedoucích trošku víc, ale každý byl dokonale vytížen a v případě potřeby zaskakoval za druhého, když si někdo chtěl odpočinout. Takže si myslím, že nás bylo tak akorát.

Lhala bych, kdybych tvrdila, že vše probíhalo hladce. Smůla se na nás přilepila, když hned ve středu onemocněla Bílá rádkyně Hanka a Červená světluška Janča. Ještě, že byla v záloze Lucka, která Hanku zastoupila. Za zmínku stojí, že oslabená Červená družinka se tak semkla a vzepjala, že nakonec zvítězila.

Určité neshody se vyskytly, jako ostatně všude, ale ty se hned vyřešily k oboustranné spokojenosti. Každý má své chyby a slabosti. I já přiznávám, že jsem nebyla 100%ní. Na druhou stranu si však myslím, že i když tábor mohl být o malinko lepší, že nebyl zase tak špatný a dětem se určitě líbil (podle jejich dosavadního ohlasu). Dělal jsem ho poprvé a přísloví "Chybama se člověk učí" je myslím na místě. Po organizační stránce nám to tedy sem tam zaskřípalo, ale celkově této zkušenosti nelituji. Děti spokojeny byly, rodiče si nestěžovali a ostatní si mohli udělat obrázek a prohlédnout fotky z tábora na nástěnce "U Rozbořilů".

Příští rok bychom chtěli vše zopakovat s druhou družinou 5. oddílu Včelek, a tak se budeme snažit být všichni ještě lepší a vyvarovat se chyb z letoška.

No a já jsem si "odnesla" na památku ještě jeden "dáreček". Po 9-tileté přestávce jsem trávil čas na Kvíčalce opět s nohou v sádře. Silně poničené vazы v kotníku, zákaz veškerého sportu na min. 1/2-1 rok s možností trvalých následků -

myslím, že opravdu na tento tábor dlouho nezapomenu.

Eva Kubínová - ved. tábora

Tento "drůbeží" tábor byl druhý v pořadí, na kterém jsem dělala zdravotnici a posilu v kuchyni. I když měl své mouchy, přesto se mi zdá, že se dokonale podařil. Byli jsme v dobré shodě s bratry Slováky, kteří s námi jak se zdálo byli ve shodě taky. My starší jsme po táboře zůstali o týden déle, abychom mohli relaxovat po táboře, jak Eva naznačila, který byl vyčerpávající po psychické a fyzické stránce, hlavně v kuchyni u kamen, kde v horku bylo nejmíň 100 °C.

Takže příští rok na Kvíčalce se Včelkami a možná s bratry Slováky ahoj.

Petra Greplová

V sobotu 10. září se odehrála na Kvíčalce perfektní recesní akce naší omladiny. O jejím průběhu si můžete udělat obrázek z následujících dvou článků.

Všechno špatně, aneb zpátky na stromy

V roce XXXX postihla planetu Zemi katastrofa po srážce s meteoritem. Došlo k uvolnění obrovského množství plynu, který reaguje se zemskou horninou a vytváří kyselinu, která požírá vše živé i neživé. Neodolá jí ani ocel, ani beton ani žádné jiné lidem známé materiály.

Pouze stromy se jakýmsi zázrakem dokázaly přizpůsobit a kyselině úspěšně vzdorují. Smrtný mrak kyseliny se vznáší jeden metr nad zemí. Lidstvo se uchýlí do korun stromů, protože to je jediná možnost, jak přežít a vyčkat rozptýlení smrtícího mraku. Vše však trvá velice dlouhou dobu a v extrémních podmínkách přežívají pouze ti nejodolnější. Z celého lidstva zbývají jen dvě izolované skupiny lidí, které nemají samostatně šanci přežít. Je nutno se spojit. Lidé se vydávají na strastiplnou cestu korunami stromů a za cenu nesmírných obětí a úsilí se obě skupiny střetávají. Lidstvo je zachráněno.

Vybavení tímto mottem, hromadou lan, provazů a houpacích sítí se vydala na Kvíčalku skupina členů našeho střediska. Jejich úkolem bylo něco podobného

dokázat a přežít jedno odpoledne a noc v korunách stromů.

Byli to tito šilenci: Aladin, Vojta, Kajtl, Vít'a, Vladan, Jirka, David, Tomáš, Martin, Hana N., Aleš, Eva R. a ještě jeden Sokolík jehož jméno jsem zapoměl - nechť mi promine.

Ukázalo se, že přemísťování se po stromech je složitější než jsme si dokázali představit. Průměrná rychlost přesunu činila asi 30 metrů za hodinu. Na špicích obou skupin vynikali Aleš s Davidem kteří razili svým kamarádům cestu. Do konce i Kajtl zapoměl na svůj věčným vyseďáváním u počítače placatý zadek a zářil jako v dobách své největší slávy. Nelze slovy popisovat tu cestu plnou pádů - povoleny byly tři -, odřených rukou a nohou, tváří ošlehaných větvemi a ostrým jehličím. To by se muselo vidět. Asi po třech hodinách se podařilo za všeobecného jásootu obě skupiny spojit. Nastalo budování bivaku v sítích. Kajtl se vzdal svých dvou sítí ve prospěch jiných a odebral se do chaty za Bárou a ke svým dětem. V noci začalo pršet a bylo nutno bivač přemístit do jídelny. Byl to zajímavý pohled na jídelnu plnou houpajících se sítí se svými obyvateli. I za cenu rozbořování zad všichni vzdrželi v sítích až do rána. Asi v jedenáct hodin dopoledne akce skončila.

Domnívám se že všichni co se zúčastnili měli dobrý pocit, že to dokázali. Můj obdiv patří Hance s Evkou, které za chlapci v ničem nezaostávaly a neztrácely humor.

Akce měla i poměrně dost diváků a fanoušků - Demi s Ivou, Jindra, Madla s Ještěrkama, Olga s Veronikou, Bára s Evou a Barunkou.

Byla to druhá akce podobně šíleného druhu - první byl noční přejezd skoro Dražanské Vysočiny na horských kolech o kterém jsem bohužel nestihnul napsat do Věstníku. Myslím si, že pokud bude zájem tak určitě nebyla poslední. Už nyní máme vymyšlenou podobnou šílenost na zimu a další na jaro.

Vojta

Zpátky na stromy

V sobotu 10.9 vyrazilo osm bláznů vybavených lázy, provázky, provazy a houpacími sítěmi směrem na Kvíčalku, kde se konala jedna z mnoha šílených akcí vymyšlených Aladinem a Vojtou. Po příchodu na Kvíčalku jsme zjistili, že už tam dva další účastníci akce dorazili hodinu před námi. Pak jsme museli čekat na

Aladina s Vojtou. Zlatým hřebem odpoledne byl příjezd Kajtla s rodinou. Nyní jsme tedy mohli začít. Přesunuli jsme se na hřiště a Aladin nám začal vyprávět tento příběh:

"Na Zemi došlo k havárii chemické továrny. Působením uniknuvších látek se veškerá země proměnila v kyselinu. Jedinými organismy, které katastrofu přežili jsou stromy a pár lidí, kteří se na ně stačili přesunout a unikli tím působení kyseliny. A protože je člověk tvor společenský, snažili se tito lidé dostat k sobě."

Potom jsme byli rozděleni na dvě skupiny. První skupinu vedl Vojta a tvořili ji: Martin Dlábek, Jirka Hrdina, Čošek, Milan Keslar, David Burian. V druhé skupině vedené Aladinem byli: Hana Nečasová, Evka Rozbořilová, Vít'a a Vladan Kolářovi, Kajtl a Aleš Bis. Obě skupiny vylezly na stromy v lesíku u Kamzičoho doupěte asi sto metrů od sebe. Měly za úkol dostat se k sobě, při čemž se nikdo nesměl dotknout země víc než třikrát. Obě skupiny se k sobě postupně přibližovaly. Při tom většina účastníků aspoň jednou spadla. Nikomu se nic nestalo, i když některé pády vypadaly hrůzostrašně. Rekord drží Hana, která spadla z výšky asi 4 metrů. Tak jsme se pomocí různých a jiných fint a mnoha sebevražedných kousků spojili. To už se začalo stmívat, a my jsme začali vybalovat spací náčiní. Než jsme se však najedli, začalo pršet. Tak jsme se sbalili a šli spát do jídelny. Zavěsili jsme sítě a uložili se ke spánku. Ráno nás přišel probudit Kajtl a donesl nám hrnek vařičiho čaje. Tak jsme se nasnídali, najedli a společně jsme dorazili k domovu.

DAVID & ALEŠ

Zajímavosti ze Skautingu

(dvojčíslo 10 - 11 /1994)

Dvojčíslo přišlo až po táborech a nedaly se bohužel využít některé aktuální věci, ale i tak bylo bohaté.

VI. SNEM slovenského skautingu /čti jako "sněm"/

Konal se ve dnech 23.-24. dubna v Bratislavě. Za české skauty byl přítomen br. VI. Kopřiva, dále zástupci Polska, Holandska, Maďarska, WOSM /svět. organ./ a pozdravil až z Kalifornie Vlado Balejka.

Novým náčelníkem je Marian Schmidt, míston. Peter Janota a místonáčelníci Dana Šindlerová. Chlapeký kmen

vede Vlad. Bartok, děvčata Anna Trelová. Náčelnictvo bylo celkem omlazené, což komentoval bývalý náčelník chlapekého kmene Petříček: "skauting nemá problém starých a mladých, ale ochotných a neochotných pracovat pro společnou věc."

Br. Akéla na závěr připomněl odkaz zakladatele Svojsíka: "Nezapomínejme, že nejlepší způsob, jak dosáhnout štěstí, je šířit ho okolo sebe."

Slovo náčelníka

/V. Kopřiva - náčel. OS/

Stanovisko dospělých dle WOSM je nekompromisní: - o výchově mládeže nechť rozhodují ti, kteří ji přímo realizují /vůdci, rádcové a jimi volení činovníci/. Ostatní dospělí - oldskauti - nechť pomáhají a podporují, jak jim slib a zákon ukládá. Toto stanovisko WOSM je i pro naše poměry více než opodstatněné. Největším ohrožením kmene OS jsou oldskauti sami, hlavně ti, kteří spojují pojem: oldskaut = činovník.

Naplnění hesla: "jednou skautem - skautem navždy". Znamená navždy hledat, poznávat, zdokonalovat se, hledat cesty k druhým a svým životem naplňovat duchovní a mravní ideály skautingu.

Bratři a sestry, nedegradujme svoji autoritu stařeckým hašteřením namísto tolerance a projevu skutečné moudrosti. Naším heslem je přece "služba". Stůjme připraveni pomoci a poradit, je-li naše přirozená autorita pro druhé důvodem, že se na nás obrátí.

Dohoda JUNÁKA s YMKOU.

/Křesťanské sdružení mladých lidí/

Dohodnuto:

1. vzdělávání vůdců /semináře, kurzy/ i v zahraničí
2. výměna informací, metodik, překladů, materiálů
3. vzájemná publikace ve svých časopisech
4. spolupráce v oblasti duchovní výchovy
5. společný postup při prosazování zájmů mládeže

ŠVÝCARÁK

- chata střediska "Vavéha" - skauti České Budějovice.

Nabízejí k pobytu /zájezd, školení, táboření a výlety do okolí/, chata je v provozu celoročně, má elektriku, ústř. topení na dřevo, kuchyň, WC, umývárky. Spacíky nutné mít s sebou. Ložnice je společná,

pro vedoucí oddělená. Platí se 10,- Kč na osobu a den.

Adresa: Ing. Zdeněk Urban - Baghéra, Lednická 61, 370 06 České Budějovice
Hlavně to chce se tam skautsky chovat.

Učme se skautsky myslet.

/Br. Petr Hájek - Balů/

"Skaut je čistý v myšlenkách, slovech i skutečích" - desátý a poslední bod zákona, který shrnuje všechno, bylo řečeno v předchozích devíti. Zbývá jen dodat, že je nutné porovnávat s přírodou, která je ve všem čistá, pokud člověk nezpřivodil její tvář.

Nauč se měřit každou myšlenku, slovo i skutek jednoduchou mírou: Řekl a udělal bys to, kdyby u tebe stál celý tvůj oddíl, pozoroval tě a čekal, jak se rozhodneš? A je tvůj úmysl v souladu s řádem přírody, která je ve všem čistá?

Šnečku, vystrč růžky ...

aneb zamyšlení nad propagací. /Bobo/

Najdeme-li ulitu, nevíme hned, zda je v ní život a poznáme to, až se hlemýžď předvede sám. Tak je to i s námi. Mnohokrát jsme zalezli do ulity své klubovny, nebo svých zájmů a čekáme, nebo ani to ne, až si někdo všimne, jak vystrčíme růžky, abychom předvedli celou svoji krásu, schopnosti, znalosti, své ideály.

Opravdu toho veřejnost o skautech málo ví. Skauting se překládá jako "nějaké táboření", je také názor, že si hrajeme na indiány, a že jsme vůbec nějaký podivný romantici. O zájmové činnosti, výchovné stránce a službách se neví skoro nic. Nemáme za cíl poskytovat výrobky, ale naším produktem je lidská bytost.

Počáteční poválečné nadšení v letech 1945, 1969 a 1989 minulo a je opravdu nutné "aby nás bylo více vidět". Takové filmy jako "Záhada hlavolamu" plné běhání ve tmách uliček s baterkami opravdu skautské myšlenky nepřispějí a hodnocení Jaroslava Foglara jako vzor skauta také ne /starý mládenec, 81 roků, pozn. autora výpisků; a také nesouhlasím s autorem článku br. Bobo, že náš kraj je nemoderní. Co by měli říkat Sokolové!? /Náš kraj je krásný, buďme na něj hrdi - vždyť se za něj i umíralo!/.
Neděláme toho málo, ale málo o tom mluvíme ve škole, na ulici a i doma. A v kroji se také málo ukazujeme.

Nečekejte, až někdo přijde a spustí "šnečku, vystrč růžky" ...

Upozornění: ve dvojčísle je přehledný slovníček /možno svázat/ nejběžnějších výrazů tábornických a mládežnického styku: česky - anglicky - francouzsky -

španělsky - německy - švédsky - esperanto.

Doporučení: "Chováme se jako zvířata?" - Napsal prof. Zdeněk Veselovský, bývalý ředitel pražské Zoo. Vydala Panorama Praha. Stálo by za zakoupení pro oddíly.

Táborová kamna - k tomuto článku mám několik připomínek. Na obrázku kamen chybí dvířka. Bez dvířek se plamen ochlazuje a víte jak jsem na táboře kvůli dvířkům a přikládání protivný!!! - Také u položení plátů není nakresleno ani řečeno, že se nesmějí klást proti tahu vzduchu. Jinak se plameny odtahují od plátů. Také se nesmí dát obráceně rošt, jinak se ucpe a netáhne. Až budu příští rok zase spravovat kamna, navrhuji kurz pro zájemce. A spravovat se budou - po táborech vypadají velmi pobitá!

Demokratická tolerance, protitotalitní odpor a jejich odraz

/br. Pachmann/

Na tento článek jen upozorňuji. Stál by za delší úvahu a snad i debatu na poradě vedoucích. Zatím si ho přečtěte a zkuste se sami zařadit a posoudit.

Jožka

Vznik samoty Kvíčalov (Pěnkaví kámen) a její obyvatelé

Tkalcovský faktorant František Seidl z Moravské Třebové dělal v polovině 19. století časté výlety do blízkého okolí. Náhoda jej jednou přivedla do malého půvabného údolí mezi Malíkovem a Ludvíkovem. Pan Seidl, který si vážil hojivých účinků čerstvé vody, našel ve zdejší lesní muldě nejen živý potůček, ale také vodní pramen, který jej při jeho putování osvěžoval. Na nejnižším místě lesního údolí byl malý rybníček, kde se na březích nacházelo mnoho pěnkav, které zpívajíc poskakovaly z kamene na kámen. Z tohoto podnětu pojmenoval pan Seidl tuto idilu "Pěnkaví kámen" (Finkenstein).

V roce 1874 koupil usedlost č. 25 v Malíkově včetně lesního údolí a zřídil zde přístřešek, který při dešti využíval nejen majitel, nýbrž i výletníci, houbaři a zamilované dvojice. Jednoho pěkného dne neznámý posměváček zde připevnil tabuli s nápisem "U letohrádku Pěnkaví kámen".

Roku 1875 se odstěhoval pan Seidl do Malíkova č. 25 a neměl to nyní na své oblíbené místo daleko a mohl si užívat pohledné lesní tišiny.

Bezpochyby podle návodu na upotřebení vody farář Sebastian Kneipp, zřídil zde skromný lázeňský dům, později hospodářské stavení č. 39 k provádění svých denních polévání se vodou a mytí těla. K tomu patřilo též brodění se potokem a chůze zarosenou trávou.

Další specialitou pana Seidla byla koupel v mraveništi lesních mravenců. Malíkovský kronikář tenkrát zaznamenal: Vlivem zdravotních opatření je dnes pan Seidl statný pětáosmdesátník. Roku 1890 vzbudil idilický Pěnkaví kámen zájem třebovského advokáta Dr. Flaschara, který společně s panem Seidem postavil vilu č. 40 a roku 1909 samotu Pěnkaví kámen i s lesem získal. V roce 1919 kupuje pozemek Dr. Stropach představený okresu v Zábřehu. Roku 1920 je vlastníkem lesní rada Trávníček. Poslední obyvatelkou lesní osady byla paní Anna Muron. Byla vdovou po na srdeční příhodu náhle zemřelého "kapitána" Richarda Murona, který pozemek koupil roku 1926.

(Překlad z časopisu *Schönhengsten Haemat* z července 1994)

František

Po uzávěrce...

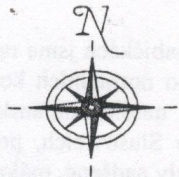
Ve čtvrtek 13. října se konal ve Svítavách okresní sněm Junáka spojený se zasedáním okresní rady. Zúčastnilo se 32 delegátů ze všech středisek okresu. Naše středisko zastupovali: Demi, Eva Vedmočková, Petra Greplová, Mlha a Jessie.

Hlavní body programu:

1. Dotace v roce 1995 - se budou rozdělovat formou tzv. projektů. Jsou to např. *Marco Pollo* (výjezdy za hranice), *prázdniny, volný čas, provoz a vybavení kluboven, opravy a údržba* apod. Projekty za naše středisko zpracoval Demi. Konečná výše dotací samozřejmě závisí na situaci v rozpočtu státu, nechme se tedy překvapit, kolik z požadovaného opravdu obdržíme... Jedno je jisté, zatím lze stále ještě získat dotaci na oddíl. činnost ve výši max. 420,- Kč na oddíl a rok. Podmínkou je ovšem solidní vyúčtování...

2. Volba delegátů na VII. sněm Junáka do Olomouce - Simona Leníčková (okr. výchov. zprav. DK; Li), Karel Šnobl (okr. vých. zprav. ChK; M.T.), František Petrás (náčelník ORJ; Po), Petr Nožka (vůdce střediska Po), Josef Vaňous (tajemník střed. Cerekv.), Jan Datinský (vůdce střed. Brněnec), Miloslav Getzel (vůdce; SY). Ve věci návrhu nových stanov mírně převládá varianta "Y" (5:3 hlasů středisek), tj. sloučení správních a výchovných orgánů Ústředí do jednoho, při současném snížení počtu jeho členů a zvýšení odpovědnosti za konkrétní úkoly.

Jessie

Žihadlo č. 3

Zahrajte si na detektivy

Veš v kožichu

Monica Cunninghamová, věrna své pověsti mondény, nikdy necestovala na lehkou. Do prvotřídního londýnského hotelu Clarige jí museli všechna zavazadla a krabice nést hned dva portýři. Monica Cunninghamová se zalíbením pozorovala, že její příjezd vzbudil náležitou pozornost.

Když vešla do pokoje, její první starost patřila kufrům a skříňkám s klenoty. Toho bohdá nebude, aby Monica Cunninghamová oblékla během jednoho měsíce dvakrát stejné šaty, kožich či šperky...

Právě, když se laskala s těžkým náhrdelníkem, podle některých zlomyslných řečí příliš výstavním, aby vzbuzoval náležitý respekt, ozvalo se nesmělé zaklepání na dveře.

Monica Cunninghamová sebou trhla. Uložila náhrdelník do kazety. Co nejdříve musí uložit šperky do hotelového sejfu. Jeden dnes nikdy neví.

"Dále," řekla poté milostivě.

Ve dveřích stál černovlasý mladík. Měl oblek od prvotřídního krejčího, to paní Cunninghamová rozpoznala zcela bezpečně. Usmíval se poněkud rozpačitě. Měl velmi sympatický úsměv. Ano, byl opravdu sympatický, dokud nepromluvil. Měl nechtěně americký přízvuk.

"Promiňte, madam," řekl. "Jmenuji se John Hammond junior. Vidím, že jsem si bohužel spletl pokoj. Toto je, opravdu, jak jsem se jen mohl přehlédnout, 398. Obývám apartmá 397. Naše rodina si je pronajímá již léta ... Tedy, promiňte, madam, že jsem vyrušoval.

Monica byla od přírody podezřivá. Jen co se za mladým džentlmenem zavřely dveře, zvedla sluchátko a zavolala hotelovou službu.

"Cunninghamová, apartmá 398," řekla tónem, který nepřípouštěl stopu odporu. "Můžete mi sdělit, kdo obývá apartmá 397?"

"Zajisté. Okamžik," odpověděl recepční. "Doktor Hammond junior. Ano, černovlasý, mladý, z velmi dobré rodiny. Jeho otec si u nás toto apartmá pronajímá už léta."

"Děkuji," pravila Monica stroze.

Když za několik hodin sešla do hotelového restaurantu, spatřila Johna Hammonda u stolu se dvěma dívkami. Všiml si jí a opětovně její pozdrav. Sledoval ji, která zastavila u vyššího staršího muže generálsky rovného držení těla. Něco mu krátce řekla a muž se vzdálil.

Poté Monica usedla k lehké večeři. Při jídle se usmívala. Asi za půl hodiny se vrátil a chvíli s paní Cunninghamovou rozmlouval. Mladík poněkud překvapeně sledoval, kterak muž zamířil k jeho stolu.

"Doktor John Hammond?" otázal se.

"Ano, to jsem já," přiznal mladík.

Starší muž byl diskretnost sama. Přesto však pevně řekl: "Jmenuji se Patrick Harding, jsem hotelový detektiv. Mohl byste mne laskavě následovat? Bez rozruchu prosím.

Monica s uspokojením sledovala, jak oba muži odcházejí. Cestou do pokoje se zastavila u recepcie. "Lépe si vybírejte své

hosty," pravila, "nebo mi napříště nezbude, než vyhledat jiný hotel. Jak mne informoval pan Harding, pod jménem John Hammond junior se skrýval známý hotelový zloděj. Policie po něm již dlouho pátrá. Měl patrně, chudáček, zálsuk na mé šperky. Kdybych se spoléhala na vás, byla bych nyní, bezpochyby, v nesnázích."

"Madam", zalapal recepční po dechu, "ale jak jste toho lumpa odhalila? "Vždyť je to tak jednoduché," pousmála se Cunninghamová. "Namáhejte chvíli svou mysl," řekla blahosklonně a bez další odpovědi odcházela k výtahům.

Víte vy, co Monicu Cunninghamovou přivedlo na stopu padoucha?

/MF Dnes/

Křížovky

Umíte se řídit instrukcemi?

1. Vezmi kus papíru a napiš si slovo INSTRUKCE
2. Mezi každou dvojici souhlásek vlož písmeno A
3. Vyškrtni každé třetí písmeno
4. Třetí písmeno přesuň za předposlední písmeno
5. Prostřední písmeno vyměň s druhým písmenem
6. Každou druhou samohlásku nahraď písmenem AN
7. Vyškrtni každé písmeno N, co neleží mezi dvěma samohláskami
8. Páté písmeno odzadu přesuň za šesté písmeno zepředu
9. Prostřední samohlásku nahraď písmenem T
10. Pátou souhlásku vyměň s druhou samohláskou
11. Vyškrtni každou samohlásku, vedle níž bezprostředně vpravo je samohláska
12. Písmeno před druhou samohláskou přesuň před první samohlásku
13. Druhou samohlásku přesuň před předposlední samohlásku
14. Vyškrtni každé druhé písmeno
15. Pokud ti zbývající písmena nedávají smysl, začni znova od začátku

/Darzinčiny zdroje/

Z minulého čísla jsme na detektivky nedostaly žádnou odpověď, což je samozřejmě pochopitelné, byly prázdniny. A proto pokud Věstník se Žihadlem č. 2 najdete (mimo jiné visí na nástěnce) můžete nám psát odpovědi i na ně. Samozřejmě na červeně (detektivky) a modře (hádky) orámované lístky.

Víte, že:

... dvouletá Pavlínka Navrátilová už má sestřičku Mirečku? Takže: Lenčo a Pavle, gratulujeme!!! A malé Mirečce přejeme hodně štěstí, lásky, radosti a hlavně moc a moc zdraví.

... všechny tři tábory se obešly bez vážnějších zranění, (až na nějaké ty vosy). Jen Bára s Evou Kubínovou měly trochu smůlu. Obě si pohmoždily kotník a obě ho nosily v sádře. A další kotník zlobil Maurenc. Maurenc kulhala poté, co se obětovala při noční hře. Noha se však nakonec umoudřila a obešla se bez sádry.

... v blízkosti baráku (pár metrů směrem k dálnici) je soustrom s větvemi skoro až na zem, obsypané krásně modrými švestkami. No a tak jsme s Hankou neodolaly a na milé švestky se vydaly. Jedly jsme asi desátou švestku, když tu najednou - kde se vzal, tu se vzal, blížil se k nám po stráni dědeček. Narozdíl od toho pohádkového ovšem divoce mával holí a dosti křičel. A ačkoli dědeček na majitele švestek nevypadal /stromy nejsou nijak oploceny, nejbližší zeď je pod strážkou, takže to všechno vzbuzuje dojem, že rostou na území nikoho/, slušně jsme se omluvily.

Milý pán omluvu asi vůbec nezaznamenal, neboť v nadávání vesele pokračoval, vesele mávající holí. Zkrátka s ním nebyla žádná řeč, vůbec nás nepustil ke slovu a když konečně utichl, aby se nadechl, bleskově jsme mu položily /jak se na dobré reportérky sluší/ pár otázek typu: My se opravdu moc omlouváme, skutečně jsme netušily, že ty švestky někomu patří (?)." a "Promiňte, ty stromky jsou vaše?" Kouzelný děda otázky ani nezaregistroval a už zase nadával.

Ještě když odcházel, tak se asi třikrát otočil a zase nám divoce spílal. No co jsme měly dělat? Já osobně se už na švestky nevydám (neboť s lidmi tohoto typu není rozumná konverzace, vůbec vás neposlouchají, ještě k tomu vám skáčou do řeči a vyhrožují vším možným - od sukovice na vašich zádech, přes stížnosti u vedoucího až po uvědomění policie).

Ale protože dospělí mají vždycky pravdu, v našem případě dědečci, radím vám totéž. Takový hlídač švestek umí člověku okořenit život!

Skauté pomoz nám všem!

Kvíčalka a okolní lesy jsou místem časté návštěvy nejen členů našeho střediska, ale i různých sběračů. Čeho? Snad všeho, co les dá. Ať už jsou to jahody, borůvky, maliny, ostružiny, houby či snad jen léčivé bylinky.

Možná, že jste si již při výpravách na brigády nebo během cesty na tábor povšimli té hrozné vizitky, kterou potom v lese právě tito lidé zanechají - nepořádek.

Ať už jdeme na naši základnu jakoukoli cestou, v kteroukoli roční dobu, všude najdete papíry, igelitové sáčky, plastické lahve, konzervy a kelímky povalující se v příkopech kolem cest, ale i hlouběji v lese. Docela to hyzdí krásu lesa, nemyslíte?! A co tomu asi řeknou skauti z jiných středisek, co k nám občas jezdí na tábory, či různé závody?

A co se s tím dá dělat?

Nejprve bychom si měli uvědomit, že Kvíčalka a cesta na Kvíčalku je vlastně naše, a tak by mělo být samozřejmostí, že si je budeme udržovat v čistotě. Jak? My pravděpodobně ty sběrače nenapravíme; to musí oni sami. Ale můžeme a musíme zabránit své družině, aby odhazováním odpadů přispívala svou troškou do mlýna. No a při víkendové výpravě na Kvíčalku dáme každému do ruky igeliťák a klacík ořezaný do špičky, a to se to pak panečku sbírá...

Možná si za to vysloužíme kyselý výraz ve tvářích svěřenců, ale taky pohled na najednou o tolik hezčí les a pocit dobře vykonané práce.

Dojmy, názory, představy ... TÁBOR

Dívčí tábor. Musím přiznat, že při této představě jsem se vždy jen křivě usmála a myslela si své. Ale nakonec proč ne, proč to nezkusit? Hned první dny pro nás byly samozřejmě

těžké, ale veškerý stesk po maminkách či babičkách jsme raději zahnaly a tábor se docela rychle zaběhl do normálních kolejí. Již druhý či třetí den jsme hrály první díl našeho indiánského CTH. V kuchyni, v dílně, u táboráku, ve Slušovicích, prostě všude bylo pilno. Nikdo se nenudil. Děti byly nadšené, málokteré zastýsklo, i když některé ty starší toho měly sem tam "plné ZUBY". Avšak celý tábor dle mého nás mnohé mile překvapil, protože již předem byla známá teorie o neúspěchu tábora. Za opak však mohou jen a jen vedoucí, které se do toho bezhlavě vrhly. Myslím, že právě jim bychom měli děkovat. Celý tábor na mne zapůsobil vcelku dobře, ovšem něco tam přesto chybělo. Nemusím snad zdůrazňovat, co nebo kdo to je. Prostě chlapci patří k dívkám a dívky k chlapcům a nemá smysl dokazovat něco jiného.

Hanka

Letošní tábor byl jiný než ostatní, což je asi všeobecně známo. Dle mého názoru byl program připraven dobře a bylo ho dost. Někdy až moc, což je ovšem (při pohledu zpětným zrcátkem) lepší než nuda - viz tábor Bratislavy. Ono je vůbec s odstupem času všechno jinačí.

Těm nejmenším a malým se tábor s velkou pravděpodobností líbil, starší skautky už asi tak moc spokojeny nebyly. No ale nepředbíhejme a počkejme si na anketu (viz níže).

Táborů na Kvíčalce bylo hodně, a jakkoli je těm starším kladeno na srdce, že na prvním místě jsou ti malí, a pak teprve oni, vždycky je tábor takový, jak se líbí nám, náctiletým. I když ten poslední úplně nezatrácuji, myslím, že by tábory měly být pro

příště společné. Jednak je víc veselo, a když se všichni snaží a zabírají na "plný pecky", zvládne se právě tolik práce, her, soutěží atd. jako na táborech rozdělených. A pak, vezte si, jak takto dělené tábory omezují "přirozený výběr partnera". Kolik už Kvíčalka viděla kamarádky dvojic, kolik párů, které byly i něco víc než kamarádi a konečně kolik jich

pak vstoupilo do svazku manželského (viz Romča Stejskalová a Martin Komoň, Mirek Kolařík a Bláža Navrátilová, Hanka Gregorová a Dan Mačát, Milena Frýbertová a Vlastík Endl, Eva Tůmová a Karel Rozbořil, no a třeba taky Lenča Kolářová a Jessie Navrátil).

Takže v žádném případě nejsem pro dělení chlapecký - dívčí. Mám dojem, že nejlepší by byly tábory takové, jaké byly "za pionýrů". V oddílech mladší starší, holky kluci a v tomhle složení hrát hry, CTH, bodování. Bohužel je to asi neumožnitelné, protože se celé středisko na jeden turnus nevejde, ale myslím, že na táborech bychom se měli všichni smířit dohromady a prožívat to, co v celoročních družinkách nikdy neprožijeme.

Darzinka

ANKETA ANKETA ANKETA

Tak, náš názor už znáte, my bychom teď chtěly znát váš. Třeba právě vaše názory ovlivní "radu starších" a napomohou tomu, že další tábor bude takový, jaký jste chtěli.

Na žihadlovské nástěnce visí zelená krabička, v ní zelené lístečky a na ty lístečky nám pište své odpovědi na otázku:

LÍBIL SE TI LETOŠNÍ TÁBOR?

Klidně pište i anonymně, ale v tomto případě nezapomeňte napsat, jestli jste světluška, skautka, vlče... (rádci a roveři pište

taky!) A pokud se nespokojíte jen s jedním slovem na anketním listku, můžete nám psát celé články o letošních táborech!

Odpověď na anketní otázku házejte opět do naší dřevěné schránky, články na téma TÁBOR laskavě doručte na adresu: Hanka Schreiberová, Palackého 24, 571 01 M.T. nebo Lenka Greplová, Západní 57, 571 01 M.T.

Anekdoty od táboráků

Oba tábory se lišily spoustou věcí, mimo jiné taky scénkami u táborových ohňů. No, posuďte sami.

CHLAPECKÝ TÁBOR

1. Jde Žid po koncentračním táboře, tahaje za sebou těžkou kouli na řetězu. Pozoruje ho příslušník SS a praví: "I ty fištróne, ty jsi samá bižuterie." (táborák č. 2)

2. Přiběhne skupinka indiánů ke svému náčelníkovi a už z dálky vzrušeně volají: "Náčelníku, náčelníku, někdo vysílá kouřové signály." Náčelník se zkušeným okem zahledí v naznačený směr a lehce praví: "Žádný kouřový signály, to zase jenom bouchl Černobyl." (táborák č.2)

Snad nejspěšnější ovšem byli roveři se svou sérií scének Rychlé pípy.

DÍVČÍ TÁBOR

1. Přiběhne udýchaný pán na nádraží a táže se výpravčího: "Prosím vás, pane výpravčí, stihnu ještě ten rychlík do Prahy?" "To záleží na tom, jak rychle umíte utíkat, odjel totiž před deseti minutami..."

2. "Paní sousečko, prosím vás, podala byste mi ten šíp, co mi spadl do vaší zahrádky?" "Ale jistě, Pepičku, jenže kde je?" No, zapíchnutý ve vaší slepici..."

Ze všeho nejmíc se mi na tomhle táboře líbila scénka "Židle pravdy". Protože jsem si ji nepamatovala, vypomohly mi Ještěřky Káťa s Táňou. Úkol pojaly jako malou slohovou práci a já vám předkládám jejich výtvar v nezměněné podobě. Doufám, že se vám bude líbit alespoň tak, jako mně.

Darzinka

3. Židle pravdy

Obsazení:

matka - Táňa Novotná
pubertální dcera - Katka Csillagová
kamarádka - Ivona Hynštová
stará židle - Petra Kopunczová
nová židle - Hanka Odehnalová
prodavačka - Dana Sedláčková
uváděla - Veronika Mazalová

Děj

Poklidný večer. Někdo zvoní. Matka zabručí něco ve smyslu: "Koho to sem čerti nesou", ale dcera začne kolem matky tancovat a úpěnlivě prosit, aby byla puštěna s kamarádkou, která pro ni přišla, na hluboký kulturní zážitek, podaný v podobě populárního seriálu Křemílek a Vochoomůrka.

Za vydatného přispění kamarádky Ivony, která matku přesvědčovala, že se opravdu nic nestane, matka k návštěvě kina nakonec svolila a propustila svou ratolest do 19.00 hodin.

Čas ubíhá

19.00 - matka vaří večeři

20.00 - matka nervózně prochází bytem sledující hodinky

20.30 - matka se vyčerpaně složí na svou oblíbenou židli, která nápor nevydrží a složí se.

Z nedostatku jiné činnosti se matka vypraví do vetešnictví na rohu pro židli jinou. Zde jí je oznámeno, že je na prodej jen jedna poslední židle z Indie a sice ŽIDLE PRAVDY. Matka nedávíc na pověry tuto židli bryskně zakoupí a vítězně se s tímto nákladem vrací domů.

Odbije desátá. V předsíni kdosi zašramotí a snažíce se být nepozorován, krade se tiše do koupelny. Matka jde za tajemným návštěvníkem a vůbec ji nepřekvapí, že se v koupelně srazí s dcerou.

Obvyklá otázka: "Kdes byla?"

Obvyklá odpověď: "S kámoškou v kině".

Matka se rozhodne vyzkoušet novou židli a dceru posadí. Původní odpověď je pozměněna: "V parku". "S kým" Dcera vstane: "S kámoškou." Opět násilně posazena: "S klukama", zni druhá verze odpovědi (pravdivá). "Co jste dělali?" Neposlušná dcera opět na nohou: "Povídali si." Zase usazena matkou na židli a a pravda zní: "Líbali se."

Matka se chystá k obvyklému mravokárnému proslovu do duše, ale dcera, která prokoukla účinek vetešnického zboží, dostane nápad. Matka se zdviženým ukazovákem páchajíc sebechválu: "To já ve tvém věku...", je dcerou usazena na židli a prořekne se: "... jsem byla úplně stejná."

Táňa s Kátou

Pro ty méně informované: slovníček cizích slov praví, že bryskní = prudký, ostrý, nešetrný (pozn. redakce).

Interview s Barčou Vackovic

Bylo to v pátek večer, již za tmy, kdy jsme se vydali na ulici Jánškého, vchodu č. 12 až úplně do horního patra, kde naše obět bydlí. No a jaká v tom domě byla tma, chtěla jsem na schodišti rozsvítil a v domnění, že mačkám světlo, jsem u jakéhosi bytu zazvonila. Naštěstí majitelé nebyli doma, jinak by dnešní večer nedopadl asi radostně.

U dveří se štítkem Vackovi jsme zazvonili a otevřela nám Barča (starší) a uvedla nás do obývacího pokoje. Bára i Jarda byli tak pohostinní, že jsme s díky nestačili odmítnout. Nakonec jsme se usadili ke stolu s výborným, skvělým, perfektním čajem a zahájili interview. Po dotýkám ještě, že právě teď za celou naši kariéru jsme měli poprvé i svůj magnetofon.

Takže zahajujeme interview

1. *Všimáme si, že už nemáš krásnou bílou sádra, jak dlouho ji už nemáš?*

Nemám ji od pondělka. Mám zakázáno běhat a hrozí, že ji dostanu znova na tři týdny a já doufám, že to teda vyběhám a žádná sádra nebude.

2. *No a teď úplně souhrně. Co tvá práce, baví Tě?*

(Právě v tento moment si ode mne vzala Barča mikrofon a jala se hovořit. Ještě pořád žila v domění, že naše prvotřídní mikrofony jsou doopravdivické. Z omylu jsme ji však kamarádsky vyvedly).

No, jestli mne baví má práce? Vždyť to tady nemá šlaussek, jak to může nahrávat, ty koňu? (to jako můj červený mikrofon). Ty brďo a já si celou dobu myslím, že máte mikrofon a tváším se trapně a přitom je to jen taková špejle. No dobře! Teda já jsem vám na to nalítla., jak malá holka.

Tak - moje práce? Moje práce je pro mě koníček a taky je to takovej malej problém, a to v tom, že pokud pracujete celý týden s dětma ve škole a pak začnete pracovat ještě s dětma z Junáka a potom ještě vedete nějaký literární dramatický kroužky, taky děláte kurs němčiny, no a plus výchova svých vlastních dětí, tak je toho až nad hlavu. Já

bych řekla, že takový učitelky by měly dělat hobby jako třeba modelaření nebo přespolní běh.

3. *Máš nějakého konička? Nemusí to být zrovna to modelaření.*

Já dělám všechno, co se dá. Teda já bych hrozně chtěla dělat všechno, co se dá. Třeba já jsem odmalinka chtěla dělat balet a výtvarku a zpěv a chtěla bych číst a nečtu, protože na to nemám čas.

4. *Baví tě nějaká konkrétní domácí práce?*

Baví mě všechny domácí práce. No já jsem vášnivý pekař a kuchař a když na to přijde, tak i ty dva koše prádla vyžehlím, a e že bych se v tom nějak extra vyžívala, to ne. Já jsem spíš typ společenský a pro mne lidi znamenají mnohem víc než drhnout podlahu. Asi se mnou nebude spousta lidí souhlasit a mnoho maminek si řekne, že to není v pořádku, ale já než bych seděla doma a tři hodiny uklízela, tak si raději vyrazím.

5. *Takhle na telku se koukáš?*

Jo, jsou takový období, kdy přijdu domů z práce a už nedám ovládač z ruky až v půl jedné či druhé v noci. Ale jsou třeba týdny a týdny, někdy i měsíce, kdy o tu televizi ani nezavadím. To mně je pak na škodu, protože když se mě lidi ptají: A vidělas, a slyšelas...? To se pak tvářím jako úplný diletant a zrádce a nic nevím.

6. *A sleduješ televizní pořad Gumáci či Hlavouni?*

Úplně náhodou a namátkově někdy, když to zapnu, tak jo, ale že bych to vyhledávala to ne. A když to teda zapnu, tak se u toho bavím.

7. *A máš v oblíbeně nějakého politika?*

Ano, Jardu Vacka.

8. *A co hudba, muzika?*

Muzika, muzika. Já bych řekla, že je to spíš životní nutnost úplně pro každého. Já jsem typ, kterej obsáhl strašně širokou škálu: od kottlíkářských písniček, těch našich kvíčalovských přes rock a ještě bigbeat 60. let - to šíleně miluju, až po hudbu vážnou.

9. *Jak hodnotíš letošní divčí tábor?*

Já jsem úplně nadšená, úplně bláznivě nadšená, mně se to strašně líbilo. Řekla bych, že jednu chvíli jsem byla já a Demi jediná z celého střediska, kteří byli pro holčičí tábor. Mně se ten tábor prostě hrozně líbil už taky proto, že to bylo moje takový malinkatý vítězství. Byl skvělejší i přes tu mou zlámanou nohu.

10. *Pro jaký tábor budeš příště hlasovat?*

Já bych řekla, že to naprosto záleží na atmosféře ve středisku a nezáleží vůbec na tom, pro jaký tábor já budu hlasovat, záleží na tom, jaký budeme chtít všichni.

11. *Fajn. Tak a teď od tábora zpět k jídlu.*

Máš nějaké oblíbené?

Já vášnivě ráda jím všechno, všude a pořád. Já skutečně miluju jídla jakéhokoli druhu, jsem strašně na sladký a nejráději mám buchtičky s krémem.

12. *Hraješ na nějaký hudební nástroj?*

Hrávala jsem na klavír a z toho si akorát pamatuji noty a půl písničky. Na kytaru umím tři akordy a když jsem sama a nikdo mne neslyší, tak si na ni nějakou písničku vybrnkám.

13. *No tuším-li správně, naše otázky došly.*

Vy nejste vůbec zvědavý na nic. Já jsem si říkala, jaký všetečný otázky si na mě připravíte. Četla jsem totiž minulá interview a říkala si, Páni, takový šílený otázky, tak jsem přemýšlela, jaký herce mám ráda a jaké zpěváky, co vám tady budu povídat.

CVAK (vypnul se náš magnetofon) a tak oficiálně skončilo naše interview.

Hanka a Darzinka

Demi staví koupelku

Je pátek 16.9., osm hodin večer a my jdeme po tmavé ulici k Báře dělat interview. Ovšem večerní tmu ruší svit zaprášené žárovky z při zemního okna. A právě z tohoto okna se ozývají hlučné hlasy a hlasitý hluk. Co to? Okno, okénečko, kdo v tobě přebývá? DEMI! Logickou dedukcí jsme přišli na to, že noční klid neruší Demi sám. A s kým tedy? Darzinka se sebrala a odvážně zaplula do bytu a objevila zde Karla, Jirku, Ivoše, Lad'u, Břeťu, Darziho a samozřejmě Demiho. A co

zde dělali? Demolovali Demiho koupelku a toaletu. (Představte si místnost 3x3 metry a v ní buňku o rozměrech 150x80 cm - buňka se skládá z již zmíněné koupelny a WC. Představili?) Tato demoliční četa buňku srovnala se zemí. Proč? To jsme se dozvěděly až v sobotu.

V sobotu ráno bylo ještě všechno ve stejném stavu jako předchozí večer, ale když jsme přišly odpoledne, byly u Demiho místo jedné místnosti zase tři - kuchyně, koupelna a záchod.

Přišly jsem se po bytě (mimochodem než jsme se dostaly dovnitř, zavřeli nám Lad'a s Karlem dveře před nosem. Schválně!) a hledaly předměty doličné. Heuréka! V kuchyni na stole postávalo pět lahví od hánácké kyselky, jedna dvoulitrová vratná láhev od Pepsi a v ní na dně trochu zlatavé tekutiny (lahev je prý z Darziho zdroje), dvě lahve od piva, devět sklenek od kafe, čtyři talíře od guláše - vařil ho Demi - a jedny zápalky.

Avšak brzy jsme si uvědomily, že chceme pokládat otázky. První obětí se stal náčelník střediska.

My: Proč to tady všechno?

Demi: Protože to tu stálo víc než třicet let a je to třeba obnovit (myslí se buňka).

My: Jak jsi spokojen s prací "oldiků"?

Demi: No, dokud to nebude hotový, nesmím si stěžovat.

My: A co říkáš pracovníkům?

Demi: Dobrý! ... pořád mi berou vercajk z ruk a nenechaj mne pracovat.

My: Proč?

Demi: Abych si neublížil.

Na to jsme bratra náčelníka opustily, což mu bylo samozřejmě líto. Se slovy, že se za ním ještě brzy podíváme, jsme se vydaly dělat průzkum veřejného mínění. "Co říkáš svému zaměstnavateli?" ptaly jsme se.

Lad'a: Vynikající, stará se o nás všechny skvěle!

Darzi: No comment! (Na to Lad'a prohlásil, že jsou to jediný dvě slova, který Luboš zná)

Ivoš: Nemám rád redaktorky! (No všímáte si? Ivoš s Darzim odmítl vyhovět, Lad'a s Karlem nám zabraňují vstoupit na pracoviště a jini po nás dokonce chtěli licenci!!!)

Karel: Je to bratr, tak co bych nebyl spokojenej!

Břeťa: No, já jsem spokojenej. Zatím. Akorát není co pit.

Demi: Jak to, vždyť máš plnou ledničku minerálek!

Břeťa: No právě ...

/Jirka se druhého dne prací neúčastní, neboť ho povinnost volá do Rychnova/.

Už jsme zase jinde a útočíme na Lad'u, který kráčí v Darziho stopách (viz Žihadlo č. 2)

My: Lad'o, co máš s prstem? *Hospodář střediska chvíli zapíral, ale pak se přizná: "Řízl jsem se"* (při řezání).

Darzi: Odhaduju to tak na dva leukostehy.

Lad'a: Na kolik to tipuješ? (*myslí se částka, kterou případně Lad'a získá od pojišťovny za svůj úraz*).

Zkušný Darzi: Peníze nebudou, nebyls u doktora.

My: Jak jste to dokázali za tak krátkou dobu postavit?

Darzi: Pilně jsme pracovali, jeden den bourali, jeden den stavěli. A co vás drží pohromadě?

Karel: No já nevím, co nás drží pohromadě, zkrátka držíme pohromadě.

My: Kolik materiálu jste na "výrobek" spotřebovali?

Ivoš: Tak to nevím, protože jsem přišel dneska až po obědě, takže vůbec nemám tušení. To se musíte zeptat zaměstnavatele, ten to všechno financuje. (*Ivošův počáteční odstup k lidem od médií ustupuje*).

My: Tak, Demi, kolik čeho?

Demi: 250 cihel dutých, 40 cihel plných, 30 cihel velkých, 1 pytel vápna, 3 pytle cementu, 1,5 kubíku písku a účet za vodu přijde z vodárny.

Teď už jsme věděly dost, takže jsme se rozloučily a všem slíbily, že se zase setkáme.

Nakonec je nutno poznamenat, že tato akce "oldiků" není ojedinělá. Nedávno byli pracovně v Bludově, předtím stavěli na Kvičalce verandu a v říjnu se tam chystají zas, aby přistavili taky terasu. Taky mají stále ještě oddílovou kroniku, do které kronikář Darzi všechny akce pracovního i odpočinkového typu zaznamenává. Darzinka & Hanka